

Arrest

nr. 163 461 van 3 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger. U bent een aanhanger van de soenitische islam. Op 18 juni 2008 zou u zijn getrouwd met A.S. (O.V. 6.671.418), die zou behoren tot de ahmadi geloofsgemeenschap. Op 17 augustus 2010 vroeg uw man een eerste maal asiel in België. Op 12 augustus 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 22 december 2011 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26 september 2011 vroeg u zelf een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag vertelde u dat u problemen kreeg met uw vader, A.L. (O.V. 7.890.087), omwille van uw huwelijk met een ahmadi. Uw moeder, N.L. (O.V. 7.890.087), zou toestemming hebben gegeven voor het huwelijk op een moment dat uw vader in Ierland verbleef. Uw vader zou lid zijn geweest van 'Katm-

e-Nabuwat', een extreem religieuze organisatie. In september 2008 kwam uw vader vanuit Ierland terug naar Pakistan. Uw man zou zijn bedreigd en geslagen door uw vader. In juli 2010 zou uw vader naar de verblijfplaats van u en uw man zijn gekomen. Hij nam u mee naar huis. U was zwanger en uw vader wilde u verplichten een abortus te ondergaan. Hij wilde uw man vermoorden. U kon uw man hierover inlichten, waarop hij Pakistan ontvluchtte en asiel vroeg in België. In januari 2011 kon u vluchten en ging u naar een oom van uw man. U beviel van een dochter. In april 2011 probeerden enkele onbekenden u te ontvoeren. U dacht dat men uw dochter wou vermoorden. U diende hierop een klacht in bij de politie. In september 2011 vluchtte u uit Pakistan. U reisde van Lahore naar Karachi per vliegtuig. In Karachi nam u een vlucht naar Abu Dabi, waar u een vlucht nam naar Moskou. Van Moskou reisde u illegaal naar België. U diende hier op een asielaanvraag in. Op 18 augustus 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 21 november 2014 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 21 mei 2014 vroegen uw ouders asiel in België. Zij zouden in Pakistan problemen hebben gekend omwille van uw huwelijk met een ahmadi.

Op 16 september 2014 vroegen u en uw man een tweede maal asiel in België. Op 21 november 2014 werd deze asielaanvraag in overweging genomen voor verder onderzoek ten gronde. In het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u bij uw voorgaande verklaringen. U verklaarde dat uw familie na uw vertrek uit Pakistan problemen zou hebben gekregen. Uw vader zou enkele malen zijn geslagen en bedreigd door leden van Katme- Nabuwat omdat ze hem ervan verdachten u en uw man te hebben geholpen. Uw zus H.F. zou bij een incident een bijtend product in het gezicht hebben gekregen. U verklaarde dat uw ouders na hun vlucht uit Pakistan bij u en uw man in België zijn komen inwonen. Uw vader zou uw man intussen hebben vergeven en omarmd als schoonzoon. Na het vertrek van uw ouders zou uw andere zus Na. nog zijn achtervolgd door onbekenden. Zij zou hierbij haar arm hebben gebroken.

Op 27 november 2014 vroeg nog een andere zus, A.K. (O.V. 7.986.719), asiel in België. Ook zij zou in Pakistan problemen hebben gekend omwille van uw huwelijk met een ahmadi.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, A.S. (O.V. 6.671.418). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat er zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De beslissing van uw man, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat uw ahmadi-origine en bijgevolg ook de problemen die u omwille hiervan zou hebben gehad niet geloofwaardig waren. Ook de eerste asielaanvraag van uw vrouw werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal stelde vast dat uw vrouw onaannemelijk weinig bleek te weten over uw ahmadi-geloof en uw beweerde bekering. Verder bleek zij inconsistente en weinig logische verklaringen af te leggen over de houding van haar familie met betrekking tot jullie huwelijk. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich in het kader van uw huidige asielaanvraag toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen. U uitte kritiek op de conclusie van het Commissariaat-generaal als zou uw ahmadi geloofsovertuiging niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat uw schoonfamilie na uw vertrek uit Pakistan problemen zou hebben gekregen. Uw schoonvader zou enkele malen zijn geslagen en bedreigd door leden van 'Katm-e-Nabuwat' omdat ze hem ervan verdachten u te hebben geholpen. Uw schoonzus H.F. zou bij een incident een bijtend product in het gezicht hebben gekregen. U verklaarde dat uw schoonouders na hun vlucht uit Pakistan bij u en uw vrouw in België zijn komen inwonen. Uw schoonvader zou u intussen hebben vergeven en omarmd als schoonzoon. Na het vertrek van uw schoonouders zou uw andere schoonzus Na. nog zijn achtervolgd door onbekenden. Zij zou hierbij haar arm hebben gebroken.

Het Commissariaat-generaal meent na een bijkomend onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe elementen dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal in verband met uw beweerde bekering van het ahmadi geloof naar de soenitische islam.

In het kader van uw huidige asielaanvraag beweerde u dat u zich voor uw huwelijk op 18 juni 2008 had bekeerd tot de soenitische islam opdat uw huwelijk rechtsgeldig zou zijn en opdat uw schoonfamilie u zou accepteren als schoonzoon (CGVS 05/10/2015, p. 4-6). In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit hebt gesproken over het feit dat u zich zou hebben bekeerd om te kunnen trouwen. Bij uw vorige asielaanvraag sprak u louter over het feit dat u verstoten zou zijn geweest door de ahmadi gemeenschap omwille van uw huwelijk. Toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag werd gevraagd welke religie u had, verklaarde u dat u een 'moslim ahmadi' bent (CGVS 27/07/2011, p. 2). Toen u gevraagd werd of u nog steeds ahmadi was, antwoorde u bevestigend en zei u dat u was verstoten door de gemeenschap omwille van uw huwelijk met een niet-ahmadi. De term 'bekering' kwam enkel ter sprake toen u verklaarde dat er van u werd verwacht dat u uw vrouw zou laten bekeren tot het ahmadi-geloof, wat u haar echter niet zou hebben opgelegd (CGVS 27/07/2011, p. 5). Over het feit dat u zich zelf zou hebben bekeerd tot de soenitische islam, rept u met geen woord tijdens de hele procedure in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS vragenlijst 1e AA; CGVS 27/11/2011). Dit is niet geloofwaardig. Indien u zich werkelijk zou hebben bekeerd om met uw vrouw te kunnen trouwen – een bekering die officieel door een geestelijke én door een vertegenwoordiger van de overheid werd bekrachtigd en die blijkens uw verklaringen heel wat voeten in de aarde had (CGVS 05/10/2015, p. 5) – kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit cruciale element in uw asielrelaas spontaan zou hebben vermeld in het kader van uw eerste asielprocedure in België, quod non. Toen u werd gevraagd waarom u dit belangrijke element had verzwegen in het kader van uw asielaanvraag, antwoordde u dat u toen wel degelijk had aangegeven dat u zich had bekeerd. U zei dat u een document had voorgelegd waarop stond dat u 'meer dan de helft van uw leven ahmadi was geweest' (CGVS 05/10/2015, p. 9). Deze uitleg overtuigt niet. Het loutere feit dat u een dergelijk document hebt voorgelegd in het kader van uw eerste asielprocedure, betekent niet dat u hiermee hebt verklaard of aangetoond dat u zich zou hebben bekeerd. Indien u zich effectief zou hebben bekeerd, kan daarentegen worden verwacht dat u dit uitdrukkelijk zou hebben vermeld in het kader van uw eerste asielaanvraag, gelet op het grote belang van deze gebeurtenis.

Bovendien konden er verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw schoonvader over het moment van uw beweerde bekering. Zo verklaarde u dat u zich vóór uw huwelijk zou hebben bekeerd, opdat uw huwelijk rechtsgeldig zou zijn en opdat uw familie dit huwelijk ook zou accepteren. U zei dat uw schoonmoeder voor uw huwelijk op de hoogte was van het feit dat u ahmadi was en van het feit dat u zich voor het huwelijk hebt laten bekeren (CGVS 05/10/2015, p. 5-6). Uw schoonvader verklaarde in het kader van zijn asielprocedure uitdrukkelijk dat u zich pas ná het huwelijk met zijn dochter zou hebben laten bekeren. Uw schoonvader zei dat hij de informatie over uw bekering had vernomen van zijn echtgenote, uw schoonmoeder (CGVS schoonvader 10/09/2014, p. 12-14). Toen u met deze ernstige tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw eigen versie. U zei dat u niet weet waarom uw schoonvader iets anders zou hebben gezegd (CGVS 05/10/2015, p. 10). Deze tegenstrijdigheid kan echter bezwaarlijk aan een loutere vergissing vanwege uw schoonvader worden toegeschreven. Uw schoonvader verklaarde immers dat hij de informatie over uw bekering vernam van zijn vrouw, uw schoonmoeder, die volgens uw verklaringen op de hoogte was van het feit dat u zich vóór uw huwelijk zou hebben bekeerd. Daarenboven bleken u en uw schoonvader ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de reactie van uw eigen familieleden op uw huwelijk. U verklaarde hierover dat uw familie niet akkoord was met uw huwelijk en dat u daarop 'uit het huis werd gezet' (CGVS 05/10/2015, p. 6), terwijl uw schoonvader daarentegen beweerde dat uw familie zich ook zou hebben bekeerd. Uw schoonvader zei uitdrukkelijk dat de bekering van uw familie één van de voorwaarden was die zijn echtgenote, uw schoonmoeder, had gesteld om het huwelijk te laten doorgaan (CGVS schoonvader 10/09/2014, p. 13-14). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, had u hier opnieuw geen verklaring voor (CGVS 05/10/2015, p. 10).

Voorts bleken u en uw vrouw onderling tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het moment van uw bekering. In het kader van haar eerste asielaanvraag beweerde uw vrouw dat jullie in juni 2008 trouwden en dat u zich 'waarschijnlijk in mei' zou hebben bekeerd (CGVS vrouw 28/01/2014, p. 5). Volgens deze versie zou u zich vrij kort voor uw huwelijk hebben bekeerd. In het kader van uw tweede asielaanvraag vertelde u echter een ander verhaal. Toen u werd gevraagd wanneer u zich zou hebben bekeerd, antwoordde u dat u het zich niet exact kon herinneren, maar dat u vermoedde dat dit 'ongeveer 6 maanden of 1 jaar voor het huwelijk' was. Toen u werd gevraagd wanneer u voor een magistraat was verschenen om uw bekering te officialiseren, zei u dat dit 'ongeveer 6 maanden of 8 maanden voor het huwelijk' was (CGVS 05/10/2015, p. 4-5). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd als zou u zich ongeveer 1 maand voor het huwelijk hebben bekeerd, antwoordde

u dat u 'slechts een schatting' hebt gegeven (CGVS 05/10/2015, p. 10). Deze uitleg volstaat niet om deze flagrante tegenstrijdigheid te verschonen. Gezien uw bekering volgens uw verklaringen een erg ingrijpend moment in uw leven was, kan worden verwacht dat u deze gebeurtenis toch met enige nauwkeurigheid zou kunnen situeren. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat uw vrouw in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaarde dat uw bekering 'toch wel 3 of 4 maanden' voor het huwelijk gebeurde (CGVS vrouw 05/10/2015, p. 3). Toen ze werd geconfronteerd met haar eerdere verklaringen als zou uw bekering de maand voor het huwelijk hebben plaatsgevonden, zei ze dat dit 'zeker niet 1 maand voordien' was en herhaalde ze dat het 'misschien 3 of 4 maanden' was. Het spreekt voor zich dat dergelijke vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen over uw bekering, een sleutelmoment in uw asielrelaas, onherstelbaar afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede bleken u opeenvolgende verklaringen over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt herhaaldelijk tegenstrijdig.

Wat betreft het eerste incident met uw schoonvader vertelde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw schoonvader in september 2008 vanuit Ierland naar Pakistan zou zijn teruggekomen. U zei dat uw schoonvader ongeveer 1 week na zijn terugkeer naar uw woning kwam vergezeld van enkele andere leden van Katm-e-Nabuwat. Ze zouden toen op de deur hebben gebonsd en bedreigingen hebben geuit, maar u en uw vrouw zouden de deur niet hebben geopend. U verklaarde uitdrukkelijk dat dit incident ook in september 2008 zou zijn gebeurd (CGVS 05/10/2015, p. 7). In het kader van uw eerste asielaanvraag situeerde u de terugkeer van uw schoonvader naar Pakistan eveneens in september 2008. U beweerde echter dat de eerste confrontatie met uw schoonvader, het incident waarbij hij op de deur bonsde en bedreigingen uitte, pas op 26 november 2008 zou zijn gebeurd. Volgens deze versie zouden er dus twee maanden tussen de terugkeer van uw schoonvader en het eerste incident hebben gezeten, wat manifest onverenigbaar is met uw andere versie van dit verhaal als zou er slechts één week zijn verstreken tussen de terugkeer van uw schoonvader en dit incident. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij de laatste versie van uw verhaal, wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft (CGVS 05/10/2015, p. 11). Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat uw schoonvader zelf verklaarde dat hij pas in het jaar 2009 vanuit Ierland naar Pakistan zou zijn teruggekeerd (CGVS schoonvader 10/09/2014, p. 13, 14), wat helemaal onverenigbaar lijkt met uw bewering dat u reeds in september (of november) 2008 in Pakistan problemen zou hebben gehad met uw schoonvader.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over het eerste incident waarbij uw schoonvader u zou hebben geslagen. In het kader van uw tweede asielaanvraag vertelde u dat er in februari 2009 een incident was waarbij u vlakbij uw huis uit uw auto stapte, waarna u fysiek werd aangevallen door uw schoonvader en enkele andere personen. Toen een private bewaker in jullie straat dit zag, schoot hij in de lucht, waarna uw belagers afdropen (CGVS 05/10/2015, p. 8). In het kader van uw eerste asielaanvraag plaatste u ditzelfde incident echter in augustus 2009 (CGVS 27/11/2011, p. 7-8). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich kon vergissen wat betreft data en dat u uw verhaal niet van buiten hebt geleerd (CGVS 05/10/2015, p. 12). Deze uitleg is niet afdoende. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u dit incident, de eerste keer dat u fysiek werd aangevallen door uw schoonvader, met enige nauwkeurigheid kunt plaatsen in de tijd, quod non.

Ook wat betreft het incident waarbij uw vrouw werd ontvoerd door uw schoonvader legde u tegenstrijdige verklaringen af. In het kader van uw vorige asielaanvraag zei u dat u bij dit incident, dat in juli 2010 zou zijn gebeurd, werd geslagen door uw schoonvader en zijn kompanen. U zei dat u bij dit incident gewond raakte en dat u vervolgens naar een dokter moest gaan (CGVS 27/11/2011, p. 12). In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter iets anders. Toen u werd gevraagd of er bij dit incident fysiek geweld was gebruikt tegen u, antwoordde u ontkennend. U zei dat er toen enkel was 'geduwd en zo' (CGVS 05/10/2015, p. 8). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen als zou u toen zijn geslagen, antwoordde u dat u zich misschien verkeerd had uitgedrukt of dat u misschien verkeerd was begrepen. U zei dat u wel werd geduwd, maar dat u het niet onder de definitie van slagen zou willen brengen. Toen u daarop werd gevraagd of u na dit incident verzorging nodig had, zei u dat dit voor zover u dit herinnerde niet het geval was. Dit is echter in tegenspraak met uw eerdere bewering dat u wel naar de dokter was gegaan na dit incident. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u misschien toch naar de dokter bent geweest (CGVS 05/10/2015, p. 12). Het spreekt voor zich dat dergelijke volatiele verklaringen over dit incident niet geloofwaardig zijn. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u zich dit belangrijke incident, waarbij uw schoonvader uw vrouw ontvoerde, beter zou herinneren en dat u hierover consistente verklaringen zou kunnen afleggen.

Aansluitend kan er nog een bemerking worden gemaakt wat betreft de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die uw schoonfamilie na het vertrek van u en uw vrouw uit Pakistan zou hebben meegemaakt. Zo vertelde uw vrouw over een bepaald incident waarbij leden van Katm-e-Nabuwat naar het huis van haar vader kwamen. Haar zus Guria Farlak zou bij dit incident een bijtend zuur in het

gezicht hebben gekregen, waardoor ze een vermindering opliep. Gevraagd wanneer dit incident zou zijn gebeurd, antwoordde u vrouw dat dit eind 2011 of begin 2012 zou hebben plaatsgevonden, kort nadat haar ouders en zussen waren verhuisd naar een nieuwe woning in een andere wijk van de stad om hun vervolgers te proberen ontlopen (CGVS vrouw 05/10/2015, p. 3, 5). Uw schoonvader vertelde echter iets anders. Volgens hem zou het incident waarbij leden van Katm-e-Nabuwat naar hun woning kwamen en waarbij zijn dochter werd verwond door een aanval met bijtend zuur op 28 december 2013 hebben plaatsgevonden, slechts enkele maanden voor hun vertrek uit Pakistan in mei 2014 (CGVS schoonvader 10/09/2014, p. 21). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze dat ze slechts vermoedde dat dit incident eind 2011 of begin 2012 zou hebben plaatsgevonden en dat ze het eigenlijk niet met zekerheid wist omdat ze hierover niet met haar ouders had gesproken (CGVS vrouw 05/10/2015, p. 5). Dit is niet geloofwaardig. Ten eerste bleek uit haar precieze verklaring niet dat het slechts een vermoeden was, wel integendeel. Ten tweede, indien uw schoonzus effectief het slachtoffer werd van een aanval met een bijtend zuur dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw vrouw hier toch iets over zou hebben gevraagd aan haar ouders die hier in België bij jullie verblijven en dat ze consistente verklaringen afleggen over wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat uw kritiek op de vorige weigeringsbeslissing in verband met uw beweerde lidmaatschap van de ahmadi geloofsgemeenschap niet dienstig is.

U verklaarde dat het Commissariaat-generaal verkeerdelijk tot de conclusie is gekomen dat uw bewering dat u tot de ahmadi geloofsgemeenschap behoort niet geloofwaardig is (CGVS verklaring meervoudige aanvraag, nr. 15; CGVS 05/10/2015, p. 10). Het Commissariaat-generaal herhaalt in dit verband dat de conclusie dat uw lidmaatschap van de ahmadi geloofsgemeenschap niet geloofwaardig is, werd onderbouwd met pertinente argumenten die steun vinden in uw administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderschreef de conclusie dat uw ahmadi-origine niet geloofwaardig was en dat bijgevolg ook de vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden zijn geweest niet geloofwaardig zijn. In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen overtuigende nieuwe elementen aan om deze conclusie te weerleggen.

Wat betreft de ontvangstbewijzen van financiële bijdragen die u zou hebben betaald aan de ahmadi geloofsgemeenschap in Pakistan (stuk 1), dient te worden opgemerkt dat er gegronde reden zijn om de bewijswaarde van deze stukken in vraag te stellen. Zo is het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u blijkens deze ontvangstbewijzen nog in de maanden juli en september 2008 financiële schenkingen zou hebben gegeven aan de ahmadi gemeenschap, terwijl u nochtans beweerde dat u zich reeds voor uw huwelijk op 18 juli 2008 zou hebben bekeerd van het ahmadi geloof tot de soenitische islam en terwijl u ook beweerde dat u na uw bekering niet meer actief betrokken was bij de gemeenschap en dat u na uw bekering ook geen financiële bijdragen meer deed. Toen u werd geconfronteerd met de vaststelling dat u documenten voorlegde waaruit zou moeten blijken dat u in juli en september 2008 nog bijdragen gaf aan de ahmadi gemeenschap, terwijl u beweerde dat u dit na uw huwelijk in juni 2008 geen bijdragen had geleverd, antwoordde u dat uw ouders waarschijnlijk nog betalingen hadden gedaan aan de gemeenschap in uw naam en dat u daarom nog deze betalingsbewijzen had (CGVS 05/10/2015, p. 14-15). Deze uitleg klinkt weinig overtuigend en lijkt vooral een poging om de vastgestelde inconsistentie in uw verklaringen post factum te verklaren. Wat betreft het attest dat u voorlegde als bewijs van uw bekering (stuk 8), verwijst het Commissariaat-generaal naar bovenstaande argumentatie, waaruit blijkt dat uw verklaringen over deze bekering absoluut niet geloofwaardig te noemen zijn. Wat betreft de geboorteakte die u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorlegde en waarop vermeld staat dat uw religie 'ahmadi' is (stuk 2), dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag een volledig andere geboorteakte voorlegde waarop uw religie vermeld stond als zijnde 'islam'. Het spreekt voor zich dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de bewijswaarde van deze nieuwe geboorteakte, waarvan de inhoud contradictorisch is met de inhoud van de vorige geboorteakte die u voorlegde.

Aansluitend, wat betreft uw bewering dat uw zus, die ook ahmadi zou zijn, in België werd erkend als vluchteling, verwijst het Commissariaat-generaal naar de vaststelling die reeds in het kader van uw vorige asielaanvraag werd gemaakt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de beweerde erkenning van uw zus of in verband met de geloofsovertuiging van uw zus of uw andere familieleden. Deze vaststelling werd ook overgenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten slotte is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de overige documenten die u voorlegde bovenstaande appreciatie ook niet kunnen veranderen.

Wat betreft de FIR (First Information Report) over de problemen die uw schoonouders zouden hebben gekend (stuk 3), de FIR over de aanval met bijtend zuur op uw schoonzus (stuk 4), het attest van het ziekenhuis in verband met de aanval op uw schoonzus (stuk 6) wijst het Commissariaat-generaal vooreerst op de vaststelling dat de verklaringen van u, uw vrouw en de leden van uw schoonfamilie over (de aanleiding van) deze incidenten niet geloofwaardig werden bevonden. Documenten kunnen enkel

een ondersteunde bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals reeds herhaaldelijk en uitvoerig is aangetoond. Wat betreft de lidkaart van uw schoonvader van de organisatie Katm-e-Nabuwat (stuk 10) en de overige door u voorlegde documenten, wijst het Commissariaat-generaal op de informatie waarover het beschikt, waaruit blijkt dat allerhande documenten in Pakistan tegen betaling kunnen worden verkregen (cf. SRB 'Pakistan. Corruptie en documentenfraude', cf. bijlage). Deze informatie relativeert de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken dan ook ten zeerste. Wat betreft de foto die u voorlegde en waarop te zien zou zijn dat uw schoonzus verwondingen opliep naar aanleiding van de aanval met een bijtend zuur (stuk 5), dient te worden opgemerkt dat op basis van deze foto onmogelijk kan worden afgeleid wie er precies op deze foto staat afgebeeld of in welke omstandigheden deze persoon dergelijke verwondingen opliep. Wat betreft het attest van familiesamenstelling (stuk 7) dient te worden opgemerkt dat de familieband tussen u en de leden van uw schoonfamilie op zich niet in vraag wordt gesteld. De envelop (stuk 9) toont louter aan dat u post hebt ontvangen vanuit de Verenigde Arabische Emiraten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de eerste asielaanvragen van uw vader, A.L. (O.V. 7.890.087), uw moeder, N.L. (O.V. 7.890.087), en uw zus, A.K. (O.V. 7.986.719),

besliste het Commissariaat-generaal eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991 ; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik; schending van het algemene beginsel van goede administratie ; schending van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden..."

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

"Opgemerkt moet worden dat de asielaanvraag van verzoekster gebaseerd is op dezelfde motieven als haar man, A.S.. In het kader van de asielaanvraag van laatste genoemde, heeft het commissariaat voor vluchtelingen (het CGVS) de asielaanvraag verworpen. De motivatie die tot deze verwerping leed, alsook tot de verwerping van de asielaanvraag van verzoekster, is niet evenredig en schendt het algemene beginsel van goede administratie.

1. ARTIKEL 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een juridische en feitelijke motivering.

2. Het CGVS stelt vast dat verzoekster en haar maner niet in geslaagd zijn om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Verzoekster houdt echter voor dat het CGVS niet ernstig zijn verhaal heeft beschouwd. Verschillende rapporten tonen duidelijk aan dat mensen die tot de Ahmadi's behoren (of die afkomstig zijn uit deze gemeenschap) mishandeld worden in Pakistan.

3. Verder beweert het CGVS dat de verzoekster en haar man, weinig coherente en slechts heel vage verklaringen hebben afgelegd betreffende hun verhaal. Dit wordt betwist door verzoekster. Zo schrijft het CGVS op p. 2 van de beslissing aangaande haar man dat "het commissariaat-generaal oordeelde dat uw ahmadi-origine en bijgevolg ook de problemen die u omwille hiervan zou hebben gehad niet geloofwaardig waren". De waarheid is dat de man van verzoekster geboren is als ahmadi maar zich later omkeerde tot het soenitisch geloof op 28-05-2008 (stukken 3). Dat de man van verzoekster geboren is als ahmadi wordt ook bewezen door zijn geboorteakte (Stukken 2).

4. Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS verder erop blijft hameren dat "er geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal in verband met uw beweerde bekering van het ahmadi geloof naar de soenitische islam". Dat is het kernprobleem in die dossier dat het CGVS deze bekering blijft betwisten ondanks het coherente verhaal van verzoekster en haar manen de voorgelegde bewijzen.

5. De geboorteakte van de man van verzoekster en de bekeringsdocumenten (stukken 2 en 3) tonen onbetwistbaar aan dat het verhaal van de man van verzoekster over zijn bekering klopt met de werkelijkheid.

6. Verder laat het CGVS gelden, in de beslissing aangaande de man, dat "bovendien er verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw schoonvader over het moment van uw beweerde bekering. Zo verklaarde u dat u zich voor uw huwelijk zou hebben bekeerd, opdat uw huwelijk rechtsgeldig zou zijn en opdat uw familie dit huwelijk ook zou accepteren. U zei dat uw schoonmoeder voor uw huwelijk op de hoogte was van het feit dat u ahmadi was en van het feit dat u zich voor het huwelijk hebt laten bekeren. Uw schoonvader verklaarde in het kader van zijn asielprocedure uitdrukkelijk dat u zich pas na het huwelijk met zijn dochter zou hebben laten bekeren. Uw schoonvader zei dat hij de informatie over uw bekering had vernomen van zijn echtgenote, uw schoonmoeder. Toen u met deze ernstige tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw eigen versie...(pp.2-3). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn echter niet belangrijk en wegen niet op t.o.v. de basis gegevens aangaande de bekering die onbetwistbaar zijn. Bovendien is het normaal dat twee mensen een waar gebeuren feit op verschillende manieren rapporteren als gevolg van vergetelheid. Het gaat immers om een feit dat 7 jaar (!) geleden plaatsvond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 181 791. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 163 460 van 3 maart 2016 geoordeeld als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan zijn ahmadi-origine en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij omwille hiervan zou hebben gehad, (ii) hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag nooit sprak over zijn bekering tot de soennitische islam, (iii) er verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn schoonvader over het moment van zijn beweerde bekering, (iv) ook hij en zijn echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment van zijn bekering, (v) zijn opeenvolgende verklaringen over de vervolgingsfeiten die hij zou hebben meegemaakt, herhaaldelijk tegenstrijdig bleken, (vi) zijn familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegden over de vervolgingsfeiten die zij na het vertrek van hem en zijn echtgenote zouden hebben meegemaakt, (vii) de kritiek op de vorige weigeringsbeslissing in verband met zijn beweerde lidmaatschap van de ahmadi-geloofsgemeenschap niet dienstig is, en (viii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In 's Raads arrest nummer 72 439 van 22 december 2011, dat kracht van gewijsde heeft, werd geoordeeld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Er dient vastgesteld dat verzoeker in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag geen elementen bijbrengt die de beoordeling in voormeld arrest zouden kunnen wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar hij stelt dat het de waarheid is dat hij geboren is als ahmadi maar zich later tot het soennitische geloof bekeerde op 25 mei 2008. Hetzelfde geldt voor waar hij stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet belangrijk zijn en niet opwegen tegen de "basis gegevens aangaande de bekering die onbetwistbaar zijn". De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn wel degelijk relevant daar zij de kern van verzoekers asielrelaas betreffen. Daarenboven blijkt uit de geboorteakte die verzoeker neerlegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat bij religie "islam" wordt vermeld,

terwijl hier op de geboorteakte bij onderhavig verzoekschrift (stuk 2) en ter terechtzitting neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9) "ahmedi" wordt vermeld. Dergelijke ongerijmdheden, in samenhang gezien met de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') over corruptie en valse documenten in Pakistan en het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen, kan aan deze geboorteakten, de attesten van bekering en de verklaring onder eed (verzoekschrift, stukken 2 en 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) niet de minste bewijswaarde worden toegekend.

Waar verzoeker verder nog aanvoert dat het normaal is dat twee mensen een waar gebeurd feit op verschillende manieren rapporteren als gevolg van vergetelheid en erop wijst dat het feit zeven jaar geleden plaatsvond, dient erop gewezen dat verzoekers bekering en zijn huwelijk een dermate cruciaal element in zijn leven en in zijn asielrelaas zijn dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ook na zeven jaar nog coherente en geloofwaardige verklaringen kan afleggen hieromtrent. De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen overigens niet dienstig worden verklaard door te wijzen op loutere "vergetelheid". Voorts kan eveneens redelijkerwijze worden verwacht dat betrokken personen, in casu verzoeker en zijn schoonvader, onderling coherente verklaringen afleggen over feiten die werkelijk hebben plaatsgevonden. Dat dit in casu niet het geval is, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende rapporten die duidelijk aantonen dat ahmadi (of mensen die uit deze gemeenschap afkomstig zijn) mishandeld worden in Pakistan, kan niet worden ingezien over welke rapporten verzoeker het heeft. Een loutere verwijzing naar "verschillende rapporten" zonder hier enige concretisering aan te brengen, kan niet worden aangenomen. Daarenboven dient erop gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet afdoende is daar hij zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen. Tevens dient erop gewezen dat hoger is gebleken dat aan verzoekers beweerde ahmadi-origine geen geloof kan worden gehecht.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd

tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente motivering, die als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER